

DATORIA FAȚĂ DE DUMNEZEU

- Duminica a unsprezecea, Datornicul nemilostiv -

Nenumărate sunt binefacerile pe care le-am primit de la Dumnezeu, Stăpânul nostru. Dintre toate creaturile Sale de pe pământ, numai nouă ne-a dat suflet și conștiință și pentru noi a sădit raiul, apoi a împodobi pământul. Ne-a cerut numai recunoștință. Și când strămoșii noștri au greșit, i-a alungat din rai, dar a continuat să reverse asupra lor noianul bunătăților Sale. A trimis în cele din urmă oamenii pe Însuși Fiul Său și Acesta ne-a deschis nouă iarăși porțile raiului și a făgăduit mii de bunătăți celor care fac binele. Dacă am fi murit în fiecare zi pentru Cel ce ne iubește atât, tot nu am putea plăti nici cea mai mică parte din datoria pe care o avem față de El. Căci și atunci când facem ceva bun, răsplata vine tot asupra noastră.

Dar care sunt păcatele noastre atât de numeroase? Dacă ne cercetăm viața cu atenție, le vom recunoaște. Chiar și acolo unde pâinea de fiecare zi se câștigă cu osteneală și în mod cinstit, ne însoțesc adeseori lăcomia, minciuna și alipirea de grijile pământești. De multe ori, dorința de a dobândi bogății îi face pe oameni în stare de aproape orice. Să adăugăm insulta, clevetirea, nedreptatea față de cei care muncesc cinstit pentru noi, povara pe care o așezăm pe umerii lor, lipsa de omenie față de ei. De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndeamnă să rostim cuvintele profetului Ieremia: „Cutremurați-vă, îngroziți-vă!” (Ieremia 2, 12), care exprimă sentimentul pe care ar trebui să-l avem, când privim toate sălbăticiile la care s-a coborât neamul omenesc. Și dacă nu suntem în stare să ne îndepărtăm cu totul de pe calea păcatelor, să arătăm cel puțin dorința de a ierta sincer pe cei care ne greșesc și să nu ținem minte răul făcut nouă de alții. Adesea se întâmplă ca, păcătuind noi, să fim văzuți de semenii noștri și, fie și numai de rușine, încetăm să facem răul. Dar față de Dumnezeu nu arătăm aceeași rușine. Știm că El ne vede și cunoaște fiecare gând al nostru, dar perseverăm, continuând să greșim. Și astfel, păcatele se înmulțesc și le uităm numărul. Și totuși, Dumnezeu continuă să ne ofere darurile Sale. Există oameni al căror suflet este stăpânit cu totul de păcate. Pe ei, cuvintele Domnului nu îi trezesc din rătăcire, căci păcatele îi domină și sunt cu totul nesimțitori. Cei cu frică de Dumnezeu însă, se tem pentru pierderea mântuirii lor și se îndreaptă cu nădejde spre pocăință. Iar primul pas care li se cere este ca ei să ierte fiecare fratelui său, din inimă. Nici un om nu trebuie să uite că îi este infinit dator lui Dumnezeu, în fiecare minut pentru toate. Pentru fiecare înghițitură de aer și de vlagă, pentru fiecare rază de soare care te încălzește, te luminează, îți dă viață, sau care pentru binele tău, încălzește și coace fiecare spic de grâu, fiecare rod cu care te hrănești, pentru fiecare rază de adevăr ceresc sau pentru fiecare gând bun și sfânt, pentru fiecare simțământ bun și sfânt, pentru fiecare lucru bun, pentru fiecare lucrare launtrică a harului dumnezeiesc care izbăvește de rău, străpunge, curăță, sfințește, împacă și bucură inima.

TĂIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZĂTORUL – 29 august

- Jertfa Sfântului și cumpătarea creștinilor -

Sfântul Ioan Botezătorul întruhidează pe omul lui Dumnezeu, pe trimisul și apărătorul legii Domnului. Irod este călcătorul legii lui Dumnezeu. Ioan se poartă ca un sfânt smerit și ascultător de Dumnezeu, dar aspru cu sine însuși și cu păcătoșii. Irod se poartă ca un pătimăș nelegiuit, sângheros, bețiv, desfrânat și ucigaș. Unul este curat ca un înger, reprezentând virtutea cumpătării în toată frumusețea ei, celălalt este murdar ca un demon, înfățișând lipsa de cumpătare cu toate urmările ei rele. Toate virtuțile își au valoarea și frumusețea lor morală și socială. Dar nici una nu are rol familial și social mai însemnat decât **cumpătarea**. Prin cumpătare înțelegem virtutea de a ne mulțumi cu ceea ce este strict necesar pentru viața noastră și de a ne înfrâna de la toate poftele și lucrurile păgubitoare. Omul cumpătat își pune frâu plăcerilor și poftelor vinovate. Nu se lasă biruit și robit de ispitele cărnii sau de amăgirile patimii înșelătoare. Creștinul adevărat știe că cine luptă se înfrânează și numai cine se înfrânează biruiește și se încoronează. Cumpătarea este virtutea morală obligatorie pentru toți creștinii, poruncită de Mântuitorul și urmată de El și de toți sfinții. Creștinul adevărat trebuie să fie măsurat în toate, să nu lase poftele fără frâu și toate dorințele să le stăpânească. Să fim stăpâni pe noi și nu robi, să nu ne stăpânească nici o patimă, pe toate să le avem legate și distruse. Să fim totdeauna treji, căci repede pot încolți astfel de buruieni care pot otrăvi sufletul și trupul nostru. Cumpătarea este cea mai bună doctorie pentru sănătatea sufletului și a trupului. Ea constă mai întâi în înfrânarea poftelor, în oprirea excesului, în stăpânirea patimilor de mâncare, de băutura, îmbrăcăminte, chiar mânie, înjurături, drăcuiei, vorbire multă fără rost, glume proaste și multe altele. Omul cumpătat dă ordin dorințelor lui. El dictează, ordonă, stăpânește cu asprime plăcerile și astfel se înalță la adevărata personalitate a omului

creștin, adevăratul model după credința și învățătura lui Hristos. Lipsa de cumpătare îi aruncă pe cei mai mulți oameni în cele mai grele mizerii materiale și morale. Îi aruncă în destrăbălare, lux, desfrânări, jocuri de noroc, beție și vrăjitorie. Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, printre celelalte virtuți de căpetenie, ne poruncește, dacă vrem să ne mântuim, să avem această virtute a cumpătării. Fără cumpătare nu există bunăstare, nici progres, nici viață morală. Din cumpătare se nasc și alte virtuți morale: cinstea, modestia, bunătatea, fecioria, blândețea, seriozitatea. Acolo unde nu este cumpătare își găsesc culcuș toate patimile și toate relele mai mari: beția, desfrâul și omorul. *Sfinte Ioane, ajută-ne nouă!*

BISERICĂ ȘI VIAȚĂ

Viața creștinului e dar dumnezeiesc și dar din dar. Prin Întrupare, viață de ascultare, Răstignire, Înviere și Înălțare a Fiului lui Dumnezeu ca Om, s-a pus în pârga firii noastre asumate de El, temelia mântuirii noastre. Însă mântuirea noastră propriu-zisă se înfăptuiește în noi ca fiind a lui Hristos, cu Trupul purtat de El, înviat și înălțat, umplut de Duhul Sfânt. Opera de mântuire al cărei fundament a fost pus în natura umană a lui Hristos e adusă la îndeplinire în forma Bisericii, unirea noastră cu Dumnezeu și a lui Dumnezeu cu noi. Din această cauză, starea de mântuire echivalează cu apartenența noastră la Biserică. Sfânta Biserică, este astfel așezarea divino-umană pentru mântuirea și sfințirea credincioșilor, adică a oamenilor care au aceeași credință și se împărtășesc cu aceleași Sfinte Taine. Ea este Trupul lui Hristos, El fiind Capul, iar mădulele suntem toți, credincioși care mărturisesc același Crez. Biserica se caracterizează prin viabilitate veșnică, pentru că veșnic este Întemeietorul ei, Iisus Hristos. Fiind întemeiată pe „piatra credinței”, Însuși Mântuitorul ne încredințează că ea nu poate fi dărâmată de nimeni, nici chiar de „porțile iadului”. De aceea, n-au putut zdruncina dreapta credință – Ortodoxia, nici persecuțiile, nici erezile, nici Marea Schismă din anul 1054 și nici măcar reformele protestante și neo-protestante. Biserica

Ortodoxă înseamnă pentru noi mântuire, dar și formarea de caractere creștine, apte să contribuie moral și material la propășirea neamului. Ea este locul unde ne naștem și creștem duhovnicește, având ca hrană harul Duhului Sfânt, primit prin Sfintele Taine „de viață făcătoare”- viață veșnică, de aceea se cuvine să

păstrăm acest dar minunat prin comuniunea neîntreruptă cu Biserica. Nimic nu ne face viața mai frumoasă decât bucuria de a simți că facem parte din Biserică. În Biserică, oamenii curați dobândesc bucuria, cei supărați, liniștea, iar cei mârniți, bucuria. În Biserică, cei chinuți află mângâiere, iar cei obosiți află odihna. Ce se află pe lumea aceasta mai dorit și mai frumos ca aceste cuvinte? Domnul te cheamă în Biserică la un prânz bogat. Te ia de la chinuri la odihnă și de la necazuri la mângâiere. Te scapă de povara păcatelor tale. El vindecă supărarea și tristețea prin bucurie. Nimic nu este mai puternic decât Biserica. Nimic nu se ridică la valoarea Bisericii. Biserica este mai înaltă decât cerul, mai întinsă decât pământul, mai luminoasă decât soarele. Câți nu au luptat cu ea și nu au reușit să o biruiască? Toți cei care au luptat împotriva ei au fost dați pierzaniei, pe când Biserica a urcat la cer. Biserica are o asemenea putere, încât atunci când se pornește război împotriva ei, ea iese biruitoare, când este vorbită de rău ea se întărește, iar când este batjocorită, se face mai strălucitoare ca înainte.

- † Sacul zgârcitului gură n-are și al risipitorului fund n-are.
- † Nu există pe Pământ un om mai darnic decât cel zgârcit, de vreme ce el lasă averea sa altora, fără să se atingă de ea.
- † Hrana zgârciților e formată din bani și dispreț.
- † Zgârciții adună ca și când ar trăi veșnic; risipitorii risipesc ca și când ar trebui să moară.

CÂND BOALA TRUPEASCĂ VINDECĂ SUFLETUL

Boala este o anomalie, o răsturnare a ordinii firești, așa cum moartea este urmare a păcatului. Nu era nevoie nici de boală, nici de moarte, dacă omul ar fi acceptat voia și lucrarea lui Dumnezeu, într-o permanentă îmbrățișare a veșniciei. Dar omul a îmbrățișat păcatul și a devenit complice al răului, ceea ce i-a adus robia și alterarea firii. Boala este urmare a neascultării Cuvântului, căci fiecare dintre noi își alege suferințele atunci când păcătuiește cu voie. Cu toate acestea, în Sfânta Scriptură, sunt numeroase exemple în care oameni drepti au fost atinși de boli grave și afectați de mari suferințe fizice, cazul cel mai elocvent în acest sens fiind al Dreptului Iov. Astfel boala poate fi înțeleasă atât ca urmare a păcatelor proprii, dar și ca formă de încercare a răbdării și credinței. Suferința celui drept este purtată „altfel”, indiferent de intensitate pentru că ea este înțeleasă mai profund, ca mijloc de mântuitor. *Care este sensul bolii și ce putem învăța din ea?* N-am gândit vreodată ce înseamnă să ai o boală incurabilă, să știi diagnosticul și dincolo de tot ajutorul venit de la cei din jur să simți concret și crud rămânerea cu tine însuși, despărțirea de toți, mai înainte de despărțirea finală, singurătatea și durerea zilelor, a clipelelor numărate în sens invers care nu fac decât să te apropie de moarte. Sau să nu mai ai niciun vis, să nu-ți mai dorești nimic, să vezi pe cei apropiați cum cu greu își înăbușe suferința și spaima și își ascund cu delicatețe lacrimile și învăluiesc realitatea într-un „altfel de adevăr”, tocmai pentru a masca evidența. Sau ce înseamnă să fii medic și să fii nevoit zilnic să pui astfel de diagnostice. Judecăm mult prea ușor, suntem prinși într-o realitate răsturnată, dictată televizual, în care nu ne interesează decât intrigile și răutățile, vânam informații de genul „În spitalul *cutare* nu s-a pus un diagnostic corect; medicul *cutare* a ucis un om etc.” Ne mai întrebăm vreodată dacă un medic din acesta, care este om ca și noi, cu puteri limitate, a ucis un om sau doi într-o viață în care a salvat poate sute sau mii de vieți sau de ce Dumnezeu a îngăduit să se întâmple așa? De cele mai multe ori, aflați în situații similare, uităm de Dumnezeu, nu înțelegem rostul suferinței. Dacă Dumnezeu folosește în planul mântuirii boala, face aceasta deoarece ea este prin natura ei un mijloc deosebit de puternic de a-l trezi pe omul al cărui duh este adormit de păcat, făcându-l să simtă prin boala din trupul său pe aceea mai puțin evidentă, care îi afectează sufletul și față de care fără această boală ar fi rămas indiferent sau s-ar fi arătat mai puțin sensibil. Astfel, prin harul lui Hristos boala trupului poate sluji drept leac bolilor sufletului, poate deveni un instrument al mântuirii sale. Să căutăm pe lângă medicamentația și regimul impuse medical și o înnoire a firii noastre prin Spovedanie, Împărtășanie, participarea la Sfânta Liturghie și Sfântul Maslu și rugăciuni către Dumnezeu. Dumnezeu îngăduie uneori încercări, între care și bolile, ca noi să fim mai milostivi, mai ajutători, mai solidari și mai sensibili la suferințele altora. Când dăm o mână de ajutor celor bolnavi, săraci și singuri, devenim și noi milostivi și iubitori de oameni ca Hristos Domnul. Când lucrează în noi Duhul lui Hristos, devenim mâinile iubirii lui Hristos, Care, prin noi îi ajută pe cei suferinzi și pe cei neajutorați. Astfel lucrând, noi trăim adevărul că Biserica este Trupul tainic al lui Hristos.